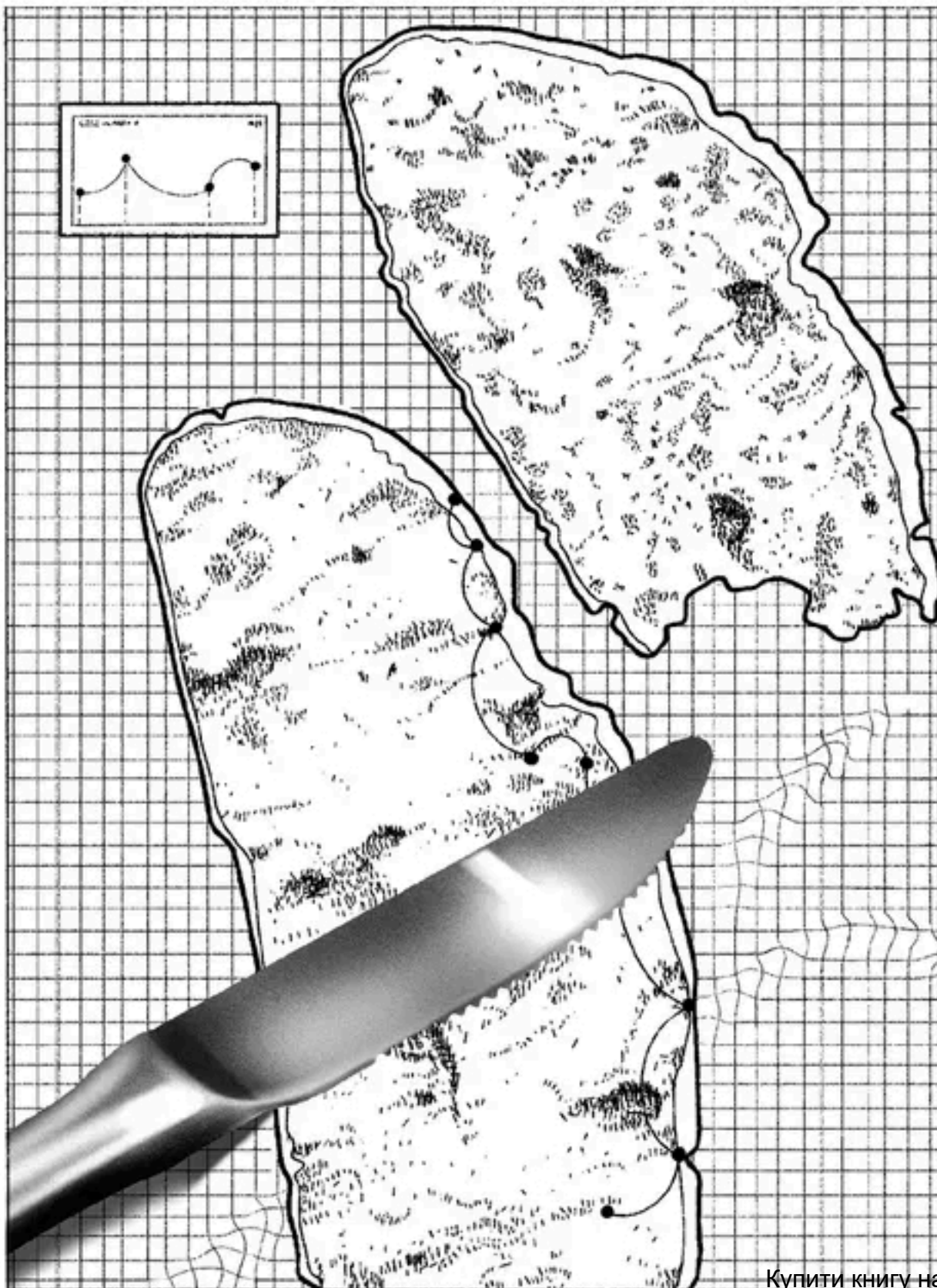

І раптом каже голосом Марлона Брандо:

— Я зроблю тобі пропозицію, від якої ти
не зможеш відмовитися

Марисю, — каже. — Чуєш, Марись?
Я твоїх ворогів копитом хрясь,
А потім зубами гризь, —
Кобиляча голова на столі розляглась. —
Такі тепер твої вороги.
Хвалиться:

— Хтось без голови,
Хтось без руки, хтось без ноги.
Руки-ноги літають навколо — лови!
Хочеш побачить? Вистачить духу?
Лізь мені в праве вухо,
Вилазь через ліве вухо.
Що дивишся?! — верещить вона. — Лізь!
Я пролажу крізь вуха і потрапляю в ліс
По лісу валяються кості
— Бачиш, яка короста! —
Лається Кобиляча голова.
— Через ті кості в'яне трава
І виростають отруйні гриби
Ти кості своїх ворогів загреби,
А потім отут замети.

Я так подумала: саме ти
Годишся для цих справ, —
Ірже Кобиляча голова,
Виковирюючи рештки страв
З-поміж своїх зубів.
— Ти пару кісток прихопи собі, —
Радить Кобиляча голова. — Як сувенір.
Бо скажеш кому — то не повірить!

І ми з Кобилячою головою так реготали, аж до сліз
А з нами й увесь ліс
А може, й увесь світ
Реготав від болю і злості
І я думала, що це найвеселіша з усіх робіт —
Прибирати ворожі кості

• • •

Треба купити піжаму,
Думаю я.
Зручну піжаму,
В якій буде тепло і затишно
Бачити сни
Про вибухи і прильоти

Стильну і трендову піжаму,
Тільки без мережива
І достатньо закриту,
Щоб люди не думали,
Що от хвойда якась,
Так їй і треба!
Якщо снами діло не обмежиться,
І я в тій піжамі
Таки потраплю в новини

Я останнім часом
Купую переважно все чорне й сіре,
Але піжама хай буде червона
Чи рожева, вирвиоко
(Вирвиоко —
У переносному сенсі, звісно)
Раптом що,
То піжама
Красиво виділятиметься

На фоні завалів
І форми рятувальників

Хтось уже шиє такі піжами?
Спеціальні піжами для тих,
Хто живе
В місцях потенційних прильотів,
Тобто по всій Україні

Скидається на гарний стартап
Із перспективою
Масштабування
Аж
До,
Сука, москви

• • •

Горпина, яка виїхала з Ізюму,
Зголила на голові волосся
Зробила то без жалю чи суму —
Бо нащо оте волосся здалося?
Ходить тепер по місту чужому лиса,
Дивиться не на людей — а ніби крізь стіни
Думає:
«Жила б собі в лісі, мала б ручного лиса,
Не виходила би на сонце із тіні,
Чула би, як співають шпаки і скрекочуть сороки,
Вирили б із лисом нору собі десь на схилі,
Не бачили би людей, не мали б мороки
А, чорт! У тому лісі тепер могили»
Уявний Горпинин лис ловить уявну гуску,
Уявний Горпинин ліс відрощує довгу хвою
Горпина в'яже щоранку на голову хустку
В Горпини недобре щось із головою
Горпині кажуть: «How're you doing, darling?
Годі вже про війну, скільки можна, Горпино.
Забудь ті жахи, живи собі далі!»
Горпина мовчить.
В уявному лісі Горпини — ніч горобина
А вечорами Горпина знімає хустку
І відчуває, як на голові клубочаться змії
Змії ростуть, як у рекламі шампуню, пишно і густо
Горпина згадує дім — і змії на голові сивіють

Горпина зрізає змій, ніби набридле волосся,
І думає: «Ну, коли ж я уже перетворюся на камінь?»
Уявний Горпинин лис чує пташине багатоголосся,
Уявний Горпинин ліс залишається недоторканим

* * *

— Кажуть, надворі холодно? —
Питає мене продавчиня,
Запаковуючи мені ряжанку, масло
І сир із брутальною скандинавською назвою,
Яку я забула

За 10 хвилин магазин зачиняється
Вона у геть літній футболці з котиком,
І в неї беззахисно рожеве волосся
І три сережки у лівому вусі
І коли я закінчую описувати
Всю ту вогкість і вітряність
Несправедливо холодного квітня,
Вона раптом каже:
— У вас такі гарні очі.

— У мене є друг, — каже вона. —
У нього теж такі очі, — каже вона. —
Такі ж сині, — каже вона. —
Такі ж незвично сині.
Він під Бахмутом зараз, — каже вона

Я оглядаю ще раз вітрину
Чому тут нема віскі,
В цьому молочному?
Дуже захотілося